

denne, som det i Regelen er Tilfældet, blev trykt, at Bogens Paalydende ikke altid kan stemme med, hvad der virkelig indestaar paa vedkommende Konto. Checksystemet har sine store Fordele, og man maa ikke paa nogen Maade lægge det Hindring i Vejen. Jeg er heller ikke sikker paa, at dette System med løse Kvitteringer vil være saa heldigt.

Ifølge § 5 maa en Bankdirektør ikke optage Laan i Banken uden efter Vedtagelse i Bankraadet i hvert enkelt Tilfælde. Dette burde maaske ændres til, at Medlemmerne af en Bankdirektion kun maa optage Laan i Banken efter dennes almindelige Regler for Udlaan mod Haandpant. Ligeledes er der i § 5 indsat en Bestemmelse, hvorefter en Bank kun kan forpligtes ved Underskrift af mindst to dertil bemyndigede Personer. Denne Regel er maaske kommet ind under Hensyn til Roskilde-Affæren, idet det viste sig, at i en saadan lille Bank, hvor der kun var een Direktør, var det uheldigt, at Direktøren kunde forpligte Banken. Bestemmelsen vil maaske alligevel volde større Banker nogen Gene. Jeg har ladet mig sige, at i Udlandet kan i en hel Række større Banker en enkelt Direktør forpligte Banken ved sin Underskrift, og at det her vil volde nogen Gene, hvis man bestemmer, at der altid skal to Direktører til, f. Eks. naar vore Bankdirektører gør Forretninger i Udlandet. Det er ogsaa overfor mig blevet hævdet, at man ved at lovgive om dette Emne er inde paa Veje, hvor det maa være Ejerne af Institutet, altsaa Aktionærerne, der har Bestemmelsesret. Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister, da der ogsaa i Landstinget angaaende dette Punkt har været nogen Uenighed, at overveje, hvorvidt en saadan Bestemmelse ikke vil lægge de større Banker Hindringer i Vejen, som vil være ret generende for dem.

Jeg tror, at man i det hele og store, kan anbefale dette Lovforslag; indenfor Bankkredse er der vistnok Tilfredshed med det. Men jeg er paa den anden Side ganske enig med de to foregaaende ærede Talere i, at man vist ikke opnaar saa overordentlig meget ved denne Lov. Jeg vil advare mod at tro, at den hellige Grav er vel forvaret, hvis dette Lovforslag vedtages, saa kan der hverken ske Bedragerier eller Bankkatastrofer mere. Nej, det er der ingen Lovgivning, som kan forhindre. Og jeg vil tillige gerne paa det bestemteste forvare Rigsdagen mod, at den, fordi vi nu lovgiver paa dette Omraade og paatager os en Kontrol med Bankerne, ansætter en

Bankinspektør o. s. v., skulde have nogen som helst moralsk Forpligtelse til at paatage sig Ansvar for Bankernes Ledelse i Fremtiden eller til at komme nødlidende Banker til Hjælp. Det har Rigsdagen en Gang gjort; men jeg tror, at man i høj Grad kan sige, at Sporene skræmmer; det gør Rigsdagen ikke tiere.

Schovelin: I sidste Rigsdagssamling blev dette Lovforslag, eller et Lovforslag af væsentligt samme Indhold, gjort til Genstand for en længere Behandling i dette Ting, og ogsaa jeg havde da Lejlighed til udførligt at omtale det. Jeg kan derfor nøjes med i mangt og meget at henvise til mine tidligere Udtalelser. Lige saa lidt den Gang som nu er jeg synderligt imponeret af dette Lovforslag. I Virkeligheden indeholder det jo ikke stort andet end en Række gode Forretningscoutumer, som alle vel indrettede, anstændige Banker i dette Øjeblik allerede følger, og som man derfor ogsaa uden stor Sindsbevægelse kan se lovfæstet. Men jeg deler ganske det Synspunkt, som er gjort gældende af foregaaende ærede Talere, at noget særligt vil der ikke være vundet ved Gennemførelsen af et saadant Lovforslag. Jeg tror, det har sin store Betydning, at dette, saa stærkt som allerede sket er, bliver accentueret overfor Offentligheden; thi man vilde løbe den største Fare, hvis Offentligheden blev lullet i Søvn, hvis man overhovedet mente, at der var sket noget af indgribende Betydning. Nej, skulde i dette Øjeblik en Banklov i Kongeriget Danmark faa nogen indgribende Betydning, maatte det være et konstitutivt Værk, et Forsøg paa at reformere og reorganisere hele vort Bankvæsen; thi man tør ikke nægte, at dette har udviklet sig paa bedste Beskub.

Den første Fase af vort private Bankvæsens Udvikling, som begynder i 50'erne — jeg tænker altsaa paa første Fase af vort Bankvæsens moderne Udvikling —, foregik under udmærkede Mænds Auspicier, Mænd, der var saa fine og gode Kendere af det allerede da højt udviklede engelske Bankvæsen — jeg behøver blot at nævne Navne som C. F. Tietgen og D. B. Adler —, at Udviklingen straks kom ind i den rette Skure. Det blev en selvfølgelig Skik, at Banken blev, om jeg saa maa sige, et Glashus, at alt, Regnskaber o. s. v., var fuldt tilgængeligt for Offentligheden; der blev med stor Omhu vaaget over Bankens Likviditet, og endelig gennemførte man lige fra Begyndelsen af den stolte engelske Tradition: At Privatbankerne saa vidt muligt stræber efter at staa